

чергата, до кревата, беше изтърван един фишек. Захари Стоянов облегчен въздъхна. Той се усмихна и тиха радост се разля в жилите му. Виждаше се, че отчето се готвеше за бунта. Нямаше за какво повече да се крият. Апостолът поиска да каже това на другаря си, но домакинът влезе усмихнат с пълна тепсия ядене.

— Та ти казвам, дядо попе, — подхвана да лъже пак Григор, — някъде алъш-вериша с кожата върви добре. Вчера натоварихме една кола и ги пратихме...

Но отчето го изгледа с насмешка и поглади брадата си.

— Ясно е, — извика апостолът, като пресече другаря си. — Няма какво да крием от дядо попа. Той е наш човек.

Свещеникът се обърна живо към него, протегна ръка и сияющ я раздруса.

— Познах ви, още щом ви видях до плета, познах какви хора сте, — заговори възторжено той. — Аз отдавна чакам гости като вас.

Григор гледаше изненадан ту апостола, ту свещеника.

— Тези неща не лъжат, — пое Захари Стоянов, като посочи пищовите. — Тук оръжие се събира, фишеци се правят. Вместо кръстове и молитви, работи се за народното дяло, за възтанието, за свободата на народа.

— Да, мнозина четат молитви. Сега трябва оръжия да се коват и куршуми да се леят, — допълни свещеникът. — Най-будните селяни чакат. Всички чакаме да бъдем посветени в бунтовната тайна. Искаме клетва да дадем, че ще се бием и ще умрем за народната свобода. Постойте, сега ще извикам другарите си.

И изхвъркна от стаята да събира народните хора. А апостолът и другарят му се спогледаха усмихнати и облекчени. После посегнаха към тепсията и лакомо загълтаха от скромния обяд. А отчето тичаше, опиянен от щастие из селото и събираше съзаклятниците за тайното събрание.

Петър Стъпов

Ф А Б Р И К А

От фабричния комин
заструи и се понесе
кълбовиден, черен дим.
Фабриката се затресе.

О, работниците, те
с труд посрещнаха зората
и догде денят расте,
тука бият колелата.

Пей, ти труд благословен,
пейте, колела, машини,
ваш е утрешният ден,
ваши — новите години!

Симеон Маринов